

sus; men skal det paa den anden Side holdes ganske udenfor dette sidste, er der heller ingen Tvivl om, at det kommer til at dreje sig om langt større Udgifter end de 16,000 Kr. Saa siger det ærede Medlem, at naar vi kun opretholder dette ene Kursus, det længere, er praktiske Landmænd fuldstændigt stængede ude. Men det er jo ikke rigtigt. Praktiske Landmænd faar den samme Adgang til dette Kursus, selv om det bliver forlænget med et Aar. Der kræves ikke større Foruddannelse end i Øjeblikket. Og ser vi paa, hvor mange af de Elever, der kommer ind paa Skolen, der for Øjeblikket faar Eksamen, er det kun en ringe Del. Kun lige ved 40 pCt. gaar op til Eksamen, og af disse er det atter kun 73 pCt., tror jeg, som tager Eksamen paa 1 $\frac{2}{3}$ Aar; Resten gaar et Aar længere for at faa denne Eksamen. Ser vi paa den anden Side paa den Opgørelse, der ledsager den afgivne Betænkning, viser det sig, at i 1870 gik omtrent Halvdelen af Eleverne ud i praktisk Virksomhed, men nu er det kun godt 20 pCt. Tallet er altsaa i Aftagende, og sammenholder vi det med Antallet af praktiske Landmænd i det hele, hvad betyder saa dette lille Tal i Grunden? Det er jo rent forsvindende. Dersom ikke det praktiske Landbrug ad andre Veje søgte at bibringe sig selv Kundskaber og Dygtighed, saa det saa vist daarligt ud. Men der er jo en betydelig Forskel paa disse Tal og Tallet paa de Elever, der kommer paa vore Landbrugsskoler, og i det Øjeblik Undervisningen for Lærerne paa vore Landbrugsskoler og for vore Konsulenter giver en bedre teoretisk Udvikling og Uddannelse, bliver ogsaa Undervisningen paa Landbrugsskolerne bedre. Efterhaanden som vore Landmænds Krav i Retning af teoretisk Uddannelse stiger, vil ogsaa Kravet blive opfyldt af Landbrugsskolerne, saa at vi ikke nøjes med de Kursus, vi nu har, paa 6 og 9 Maaned. Ja, jeg har ladet mig fortælle, at der ogsaa er Skoler, som har et-aarige Kursus. Disse Kursus vil i saa Fald kunne udvides til 1 $\frac{2}{3}$ Aar ligesom inde paa Landbohøjskolen, og saa er det virkelig min Opfattelse, at almindelige praktiske Landmænd høster lige saa god Nytte af et Kursus af denne Varighed ude paa Landbrugsskolerne som paa Landbohøjskolen her i København.

Men jeg skulde i og for sig ikke have noget imod, at man bibeholdt de korte Kursus til Fordel for de praktiske Landmænd, dersom det ikke paa den anden Side absolut vilde gøre Fortrød. Jeg har den bestemte Opfattelse, at i det Øjeblik vi opretholdt begge disse Kursus, baade det lange og det korte, vilde Tilgangen til de korte Kursus blive større end Tilgangen til de lange Kursus. Derved opnaaede vi altsaa slet ikke det, jeg egentlig ønsker, nemlig at faa de flest mulige til at faa den fyldigst mulige teoretiske Udvikling og Uddannelse. Det er den Fare, som jeg er bange for, og som jeg ønsker, at vor Landbohøjskole skal undgaa. Jeg ønsker, at Landbohøjskolen skal være en højere Lærestanstalt. Da den blev oprettet i 1856, var det udmærket, at man tog Hensyn ogsaa til de praktiske Landbrugere, der den Gang ikke havde andre Undervisningsanstalter at ty hen til. Men nu har vi vore Landbrugsskoler, som de praktiske Landmænd kan tage til, og derfor synes jeg, at man nu bør opretholde Landbohøjskolen som en højere Lærestanstalt. Og der er slet ikke Tale om at spærre nogen af de praktiske Landbrugere, som ønsker en videregaaende Uddannelse end den, de kan faa paa en Landbrugsskole, ude fra Landbohøjskolen. Adgangen til denne staaar dem fremdeles fuldkommen aaben ligesom forhen, og det staaar dem frit for, naar de ikke ønsker at tage nogen endelig Eksamen, at tage hjem naar som helst, efter at de har faaet den Uddannelse, de mener, de har Brug for.

Saa siger det ærede Medlem (Sonne), at jeg har ikke taget Hensyn til Tilsynsraadet. Nej, man kan jo ikke tage Hensyn til begge Sider. Jeg kunde ikke tage Hensyn til Flertallet i Kommissionen og til Flertallet i Undervisningsraadet og til lige til Tilsynsraadet, fordi der ikke var Enighed mellem disse 3 Parter. Det ærede Medlem nævned, at Direktøren til syvende og sidst var gaaet over til Tilsynsraadets Anskuelse. Men man kunde jo da lige saa godt nævne, at enkelte af Undervisningsraadets Medlemmer var gaaet over til Flertallets Anskuelser, og det er vel ikke værd at lægge saa stor Vægt derpå.

Samme ærede Medlem sagde, at det